

61.

Bratislavské
hudobné
slávnosti

BHS

© foto: Vladimír Yurkovic

23. september 2026

Koncertná sieň
Slovenskej filharmónie

19.30

www.filharmonia.sk

Hlavný usporiadateľ BHS

BHS člen Európskej
asociácie festivalov

WWW.FILHARMONIA.SK

61. Bratislavské hudobné slávnosti

BRATISLAVA MUSIC FESTIVAL
MUSIKFESTSPIELE BRATISLAVA
FÊTES DE MUSIQUE DE BRATISLAVA
FESTIVAL DE MÚSICA DE BRATISLAVA

**Nad 61. ročníkom Bratislavských
hudobných slávností prevzal záštitu
prezident Slovenskej republiky,
pán Peter Pellegrini.**

Mgr. art. Marián Turner
generálny riaditeľ Slovenskej filharmónie

Manažment BHS

PhDr. Izabela Pažítková
hlavná manažérka

Adresa

Slovenská filharmónia
Manažment BHS
Medená 3
816 01 Bratislava
Slovenská republika
Tel.: +421 2 20 475 201/246

www.bhsfestival.sk

Hlavný usporiadateľ BHS
Slovenská filharmónia

z poverenia a s príspevkom
Ministerstva kultúry Slovenskej republiky

BHS – člen Európskej asociácie festivalov

Association Européenne des Festivals
Europäische Festival-Vereinigung

Festivalový výbor BHS

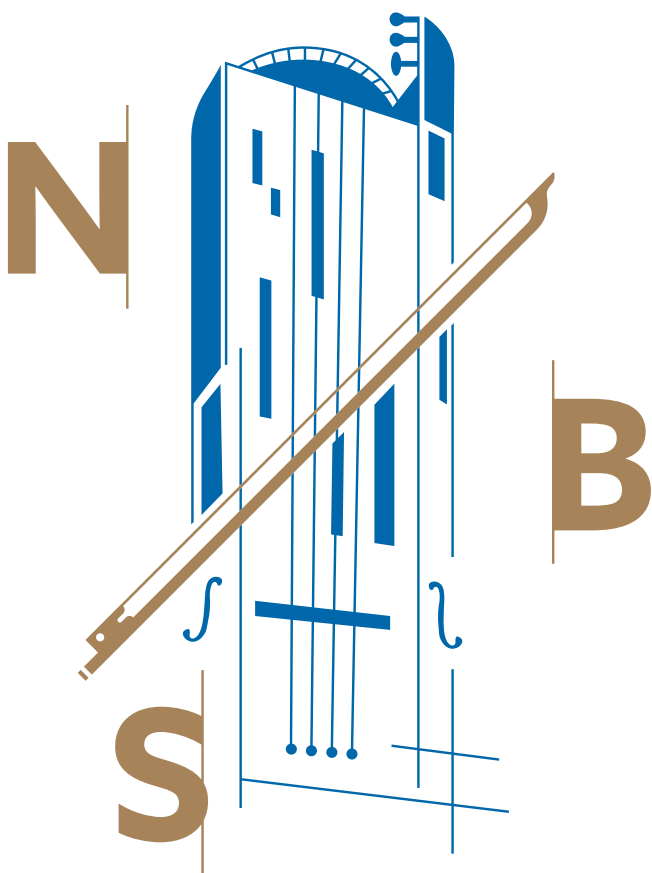
Prof. Peter Mikuláš
koncertný umelec
predseda Festivalového výboru BHS

Mgr. Juraj Bubnáš, PhD.
dramaturg Slovenskej filharmónie

PhDr. Ivan Marton
muzikológ

PhDr. Izabela Pažítková
hlavná manažérka BHS

Doc. Marek Piaček
hudobný skladateľ

hrdý partner Slovenskej filharmónie

NÁRODNÁ
BANKA
SLOVENSKA
EUROSYSTÉM

Otvárací koncert 61. ročníka BHS

Slovenská filharmónia

Simone Young, dirigentka

Mao Fujita klavír

Ján Levoslav Bella (1843 – 1936)

Koncertná predohra Es dur 5'

Wolfgang Amadeus Mozart (1756 – 1791)

Koncert pre klavír a orchester 28'
č. 21 C dur, KV 467

Allegro maestoso

Andante

Allegro vivace assai

Gustav Mahler (1860 – 1911)

Symfónia č. 1 D dur *Titan* 55'

Langsam, schleppend – Immer sehr gemächlich

Kräftig bewegt, doch nicht zu schnell

Feierlich und gemessen, ohne zu schleppen

Stürmisch bewegt

Skladateľ, dirigent a pedagóg **Ján Levoslav Bella** zaujíma v dejinách slovenskej hudby celkom mimoriadne miesto. Je považovaný za zakladajúcu osobnosť slovenskej národnej hudby a kľúčového autora hudobného romantizmu našej proveniencie. Rodák z Liptovského Mikuláša absolvoval teologické a hudobné štúdiá v Banskej Bystrici a vo Viedni. Medzi jeho významné pôsobiská patrila najskôr Kremnica (1869 – 1881), kde už ako vysvätený kňaz zastával funkciu hudobného riaditeľa a organizátora hudobného života mesta. Z tohto obdobia pochádza aj Bellovo dielo *Osud a ideál* – prvá symfonická báseň z pera slovenského skladateľa, ktorú neskôr dokonca dirigoval Richard Strauss, zaujatý Bellovým originálnym skladateľským jazykom (22. jún 1890, Eisenach). Túžba slobodnejšie sa venovať hudbe ho viedla k opusteniu kňazstva a odchodu do sedmohradskej Sibine, kde štyri desaťročia (1881 – 1921) pôsobil ako regenschori, učiteľ a dirigent. Práve v tomto meste zaznamenalo jeho dirigentské pôsobenie svoj vrchol. V Sibini skomponoval aj svoje životné dielo – operu *Kováč Wieland*. Ide o prvé dielo operného žánru napísané slovenským skladateľom (pred premiérou opery v Slovenskom národnom divadle v roku 1926 ju Bella ešte podrobil rozsiahlej revízii). Záver života strávil vo Viedni a v Bratislave, kde svoj bohatý skladateľský odkaz rozšíril o ďalšie zborové a komorné diela.

Bellova **Koncertná predohra Es dur** vznikla počas jeho pôsobenia v Kremnici. Hoci musel často prekonávať rôzne prekážky malomestských pomerov, práve tu vznikla v roku 1871 skladateľova vôbec prvá orchestrálna skladba – *Fantázia na motívy Rákociho pochodu*, na ktorú o niečo neskôr nadviazal už spomínanou symfonickou básňou *Osud a ideál*. Svoje predstavy bohatého orchestrálneho znenia do tretice v tomto meste pretavil do *Koncertnej predohry Es dur*, ktorú podľa najnovších výskumov Vladimíra Godára s najväčšou pravdepodobnosťou Bella napísal pri príležitosti dobročinného koncertu, ktorý sa v Kremnici konal 19. novembra 1876. Výťažok z tohto koncertu mal prispieť na prestavbu kremnického organa.

Bellova *Koncertná predohra Es dur* si získala zaslúženú pozornosť najmä po tom, čo ju Václav Talich, legendárny český dirigent a vôbec prvý šéfdirigent orchestra Slovenskej filharmónie, v júni 1952 vo vlastnej úprave

(a pod zmeneným názvom *Slávnostná predohra*) uviedol na svojich posledných dvoch bratislavských koncertoch s týmto orchestrom. Napriek tomu, že sa následne stala obľúbenou súčasťou koncertného repertoáru slovenských telies, dočkala sa vydania vo verzii bez Talichových zásahov (naopak, so zapracovaním neskorších inštrumentačných úprav samotného autora) až v roku 2021 v rámci kritického súborného vydania Bellovho diela (Hudobné centrum, editor Vladimír Godár). Sám Bella mal k svojmu ranému orchestrálnemu dielu pozitívny vzťah, o čom svedčí napríklad to, že ho zaradil do programu svojho inauguračného koncertu, ktorým sa ako skladateľ i dirigent predstavil publiku vo svojom nadchádzajúcom pôsobisku v Sibíri. Ani v neskorších rokoch toto svoje rané orchestrálne dielo nezavrhol, ako napísal v liste Milošovi Ruppeldtovi 25. januára 1926: „*Nemám príčiny túto svoju prácu odhodiť, hodí sa dosť dobre k otváraníu nejakého shromaždenia, napríklad k uvítaniu hosta, kde sa nejedná o tak významné záležitosti, ako viac o radostnú spoločenskú zábavu.*“ Napriek skladateľovmu pomerne skromnému hodnoteniu bola táto skladba, plná lesku a majestátneho zvuku, zaradená na súborné dvojCD s Bellovou orchestrálnou tvorbou, ktoré v roku 2025 vydala vo svojej edícii Slovenská filharmónia (dirigent Daniel Raiskin).

Wolfgang Amadeus Mozart skomponoval svoj **Koncert pre klavír a orchester č. 21 C dur, KV 467** na jar v roku 1785 – v jednom z najšťastnejších a najtvorivejších období svojho života. Počas necelých štyroch rokov, odkedy odišiel zo služieb salzburského arcibiskupa Colloreda do Viedne, vtedajšieho najvýznamnejšieho kultúrneho centra, sa mu podarilo vybudovať si postavenie veľmi úspešného a vyhľadávaného nezávislého umelca. Viedenské publikum Mozarta milovalo nielen ako geniálneho skladateľa, ale predovšetkým ako virtuózneho klaviristu. Okrem toho pôsobil aj ako renomovaný pedagóg. Svedkom jednej z najúspešnejších sezón svojho syna bol aj Leopold Mozart, ktorý u Mozartovcov vo Viedni strávil niekoľko týždňov práve v období od februára do apríla 1785. O svoje postrehy a dojmy sa delil v listoch Mozartovej sestre Nannerl. Dozvedáme sa napríklad o tom, ako musel Mozart v sťažených podmienkach bohatej snehovej

nádielky takmer každý druhý deň sťahovať svoj klavír pre množstvo koncertov alebo že kultúrnych a spoločenských udalostí bolo tak veľa, že sa manželia Mozartovci museli rozdeľovať, aby prítomnosťou aspoň jedného z nich naplnili obrovský záujem viedenskej spoločnosti.

Wolfgang Amadeus Mozart sa venoval komponovaniu pre klavír a orchester takmer počas celého svojho tvorivého obdobia. Prvé koncerty (ktoré boli ešte len úpravou starších skladieb iných autorov) napísal ako 11-ročný, posledný klavírny koncert vznikol necelý rok pred jeho smrťou. Mozartove diela sú kľúčové tak z hľadiska formovania samotného žánru klavírneho koncertu, ako aj etablovania ešte stále pomerne nového nástroja. Počas skladateľovho detstva stále dominovalo čembalo ako hlavný klávesový nástroj. Až v priebehu nasledujúcich rokov si väčšiu obľubu získal kladivkový klavír, ktorý sa začal vyvíjať od začiatku 18. storočia. Práve vo Viedni sa Mozart zoznámil s technicky vyspelými nástrojmi s kladivkovou mechanikou z dielne Gabriela Antona Waltera. Pre nástroj tohto typu je určená aj séria Mozartových dvanástich koncertov (koncerty č. 14 až č. 25), ktoré napísal počas rokov 1784 – 1786 väčšinou vždy za veľmi krátky čas. Medzi ne patrí aj *Klavírny koncert č. 21 C dur, KV 467*, ktorý Mozart dokončil 9. marca 1785, teda len mesiac po premiére svojho prvého koncertu v molovej tónine – *Klavírneho koncertu č. 20 d mol, KV 466*. Podobne ako väčšinu svojich koncertov, aj nový opus KV 467 napísal pre vlastné koncertné účely. Prvé uvedenie Mozartovho *Klavírneho koncertu C dur, KV 467* sa konalo hneď nasledujúci deň po jeho dokončení – 10. marca 1785 vo viedenskom Burgtheater, pričom sám Mozart dirigoval i hral sólový part.

Charles Rosen, autor uznávanej monografie o hudobnom klasicizme, považuje Mozartov *Klavírny koncert C dur, KV 467* – „dielo symfonickej vznešenosti“ – za akýsi náprotivok k predchádzajúcemu dramatickému *Klavírnemu koncertu d mol, KV 466*. Povahu ich vzájomného kontrastu prirovnáva k inej dvojici Mozartových skladieb – *Symfónii č. 40 g mol, KV 550* a *Symfónii č. 41 C dur Jupiterskej, KV 551*. Po tom, čo vo svojich predchádzajúcich šiestich koncertoch z roku 1784 (koncerty č. 14 – 19) skúmal Mozart najmä technické možnosti formy, v koncertoch d mol a C dur sa zameral

na preskúmanie „emocionálnej váhy, ktorú mohol žáner uniesť“. Tieto dve diela podľa neho predstavujú „oslobodenie žánru, demonštráciu toho, že koncert môže s rovnakou vážnosťou stáť vedľa ktorejkoľvek inej hudobnej formy, keďže je schopný vyjadriť rovnakú hĺbku citu a spracovať tú najzložitejšiu hudobnú myšlienku“. Trojčastový *Klavírny koncert C dur, KV 467* je dielom, v ktorom sa snúbi mimoriadne vynachádzavý, virtuózný sólový part s bohatou orchestrálnou zvukovosťou a výrazným zastúpením dychových nástrojov. Majestátnosť, slávnosť a žiarivé orchestrálne farby kontrastujú s úsekmi plnými elegancie i vtipu. Až bezčasovú romantickú zasnenosť prináša druhá časť, ktorú vo svojom filme *Elvíra Madiganová* pre umocnenie atmosféry využil švédsky režisér Bo Widerberg. Mozartov *Klavírny koncert C dur, KV 467*, ktorý spája formálnu dokonalosť, výrazovú bezprostrednosť a emocionálnu hĺbku, patrí dodnes k najhrávanejším a najobľúbenejším dielam klasicistickej hudby.

Jednou z najzáhadnejších i najfascinujúcejších skladateľských osobností je bezpochyby **Gustav Mahler**. Svoju hudobnú tvorbu, najmä symfonickú, vnímal ako najprirodzenejší a zároveň jediný možný prostriedok na hĺbkové vyjadrenie svojho pohľadu na svet a komplexnosť ľudskej existencie. Niet divu, že jeho tvorba, predstavujúca hlbokú filozofickú výpoveď, bola počas jeho života prijímaná rozporuplne a plne pochopená bola až v druhej polovici 20. storočia. Mahler sa vo svojich dielach neustále zaoberal páľčivými existenciálnymi otázkami – zmyslom bytia a smrti, konfliktom ideálu s krutou realitou či hľadaním rôznych foriem vykúpenia z kolobehu života a jeho následkov. Aby tieto vnútorné zápasy dokázal tlmočiť vo svojej tvorbe, vytvoril si osobitý kompozičný jazyk. Tradičný symfonický žáner obohatil o prvky búrajúce dovtedajšiu štýlovú jednotu: zvuky prírody (tzv. *Naturlaute*), vojenské signály, pochody či chorály postavil do priameho susedstva s ľudovou hudbou, kaviarenskými popevkami, viedenskými valčíkmi či grotesknou iróniou. Kľúčovým znakom jeho symfonizmu je tiež úzke prepojenie s piesňovým žánrom, pričom v symfóniách často citoval motívy z vlastných piesňových cyklov.

Svoju **Symfóniu č. 1 D dur** koncipoval Mahler najmä v rokoch 1887 až 1888, hoci viaceré náčrtky pochádzali aj zo skoršieho obdobia. Najpodstatnejšia časť *Prvej symfónie* však vznikla v priebehu približne len šiestich týždňov na prelome zimy a jari 1888, kedy zastával pozíciu druhého dirigenta v opere v Lipsku. V tejto etape Mahlerovho života prebúdali najplodnejšie chvíle jeho kompozičného sveta, ako sa zdá, milostné vzplanutia v reálnom živote. Expanziu tvorivosti, vedúcu k vytvoreniu prvej symfónie, v ňom prebudila (ako píše vo svojej monografii Henry-Louis de la Grange) „beznádejná láska, tentokrát k vydatej matke troch detí“. Touto múzou bola Marion von Weber, manželka vnuka slávneho romantického skladateľa Carla Mariu von Webera. Mahler v liste priateľovi Fritzovi Löhrovi v marci 1888 píše: „*Tak! Moje dielo je hotové! [...] Bolo to príliš mocné – ako to zo mňa vytrysklo ako horská bystrina! [...] Akoby sa jedným razom otvorili vo mne všetky stavidlá! [...]*“.

Cesta k finálnej podobe skladby však bola zložitá, rovnako ako jej cesta na koncertné pódia. Napriek všetkej Mahlerovej snahe sa mu podarilo prvýkrát uviesť svoju *Symfóniu č. 1* až koncom nasledujúceho roka – 20. novembra 1889 v Budapešti, kde od jesene 1888 zastával funkciu umeleckého riaditeľa a dirigenta Kráľovskej opery. Na premiére, ktorá sa skončila úplným neúspechom, zaznelo dielo ešte v päťčasťovej podobe pod názvom *Symfonická báseň*. Mahler totiž ako druhú časť symfónie zaradil krátke lyrické dielo *Blumine*, napísané v roku 1885. Ďalší pokus o prijatie symfónie podnikol v Hamburgu v roku 1893, kedy v renomovanom mestskom divadle zastával miesto prvého kapelníka. V tom čase k svojej skladbe uvádzal podtitul *Titan*, odkazujúci na rovnomenný román Jeana Paula, ako aj literárny program. Svoju definitívnu štvorčasťovú koncepciu (bez časti *Blumine*) získala Mahlerova *Prvá symfónia* pri berlínskej premiére na jar roku 1896 (neskôr Mahler urobil ešte niekoľko inštrumentačných zmien). Súčasne upustil od uvádzania podtitulu a programu k dielu, aby poslucháčov neuvádzali do omylu a príliš skratkovitého chápania skladby. Od roku 1896 Mahler vyslovene odmietal, aby sa k jeho symfónii podtitul *Titan* uvádzal a v roku 1900 dokonca žiadal svoju dlhoročnú dôverníčku Natalie Bauer-

Lechner, aby zodpovedným ľuďom dôrazne vysvetlila, že tento názov nemá s rovnomenným románom Jeana Paula nič spoločné.

Úvodná časť (*Langsam. Schleppend. „Wie ein Naturlaut“; Immer sehr gemächlich* / Pomaly. Rozvláčne. „Ako hlas prírody“; stále veľmi pokojne) sa otvára tajuplným prebúdzaním prírody, z ktorého vyvstáva radostná melódia prevzatá z druhej piesne cyklu *Piesne potulného tovariša* (*Ging heut' morgen übers Feld* / Išiel som dnes ráno po poli). Druhá časť (*Kräftig bewegt, doch nicht zu schnell* / Energicky a dynamicky, ale nie veľmi rýchlo) prináša zmenu v podobe zemitého rakúskeho ländleru s búrlivým tanečným rázom. Tretia časť (*Feierlich und gemessen, ohne zu schleppen* / Slávnostne a umiernené, nie príliš rozvláčne) patrí k najodvážnejším momentom symfonickej tvorby – ide o parodický smútočný pochod, v ktorom je známy detský kánon *Frère Jacques* – avšak uvedený v molovej tónine, pretkávaný motívmi z Mahlerovej piesne *Die zwei blauen Augen von meinem Schatz* (taktiež z cyklu *Piesne potulného tovariša*). Podľa skladateľa charakter hudby v tejto časti kolíše medzi ironicky humornou a tiesnivo melancholickou náladou. Záverečné finále (*Stürmisch bewegt* / V búrlivom pohybe) prináša náhle výbuchy zúfalstva hlboko raneného srdca a jeho strhujúci zápas. Cez dramatické konflikty, reminiscencie na prvú časť skladby a mohutnú gradáciu dielo vyúsťuje do víťazného chorálu v D dur, ktorý symbolizuje triumf ľudského ducha nad životnými útrapami.

Jana Majerová

Mao Fujita

© Roger Mastroianni

Klavirista **Mao Fujita**, narodený v Tokiu, bol ešte stále študentom na Tokijskej hudobnej fakulte, keď si v roku 2017 prebral cenu na prestížnej Medzinárodnej klavírnej súťaži Clary Haskilovej vo Švajčiarsku. Zároveň mu bola udelená Cena publika, Prix Modern Times a Prix Coup de Coeur, čo ho po prvýkrát dostalo do pozornosti medzinárodnej hudobnej komunity. Bol tiež strieborným medailistom na Čajkovského súťaži v Moskve v roku 2019, kde si jeho mimoriadne hudobné kvality všimla porota zložená z popredných hudobníkov.

V sezóne 2025/2026 Fujita pokračuje vo svojej sérii pôsobivých vystúpení na veľkých festivaloch a v európskych, amerických a ázijských sálach, napríklad na Salzburskom festivale, vo Viedni, Paríži, Ríme, Luxemburgu, Hamburgu, Dortmunde, Gstaade, Varšave, na Tenerife, v Lisabone, Kodani, Lyone a Aix-en-Provence. Absolvoval recitálové turné po Severnej Amerike a vystupoval v mestách New York, Cleveland, Boston, Minnesota, San Francisco, Vancouver, San Diego. K vrcholom sezóny patrili aj turné po Ázii a Európe s orchestrom Filarmonica della Scala (Myung-Whun Chung), Deutsche Kammerphilharmonie Bremen (Paavo Järvi), Orchestre Philharmonique de Radio France (Jaap van Zweden) a Royal Philharmonic Orchestra (Vasily Petrenko). Okrem toho debutuje so symfonickými orchestrami v Bostone, Toronte, orchestrom KBS, s Osloskou filharmóniou, Dánskym štátnym symfonickým orchestrom a Orchestre de Chambre de Lausanne a opätovne vystúpi s Českou filharmóniou, Gewandhausorchestrom v Lipsku, Viedenskými symfonikmi, Deutsches-Symphonieorchester Berlin, Orchestre National du Capitole de Toulouse a Orchestra Sinfonica Nazionale della RAI.

Fujita spolupracoval s množstvom významných dirigentov našich čias, vrátane mien ako Semjon Byčkov, Riccardo Chailly, Elim Chan, Myung-Whun Chung, Christoph Eschenbach, Daniele Gatti, Manfred Honeck, Jakub Hrůša, Marek Janowski, Andris Nelsons, Petr Popelka, Lahav Shani a Kazuki Yamada. K dávnejším debutom patria vysúpenia s Royal Concertgebouw Orchestra, Luzernským festivalovým orchestrom, Symfonickým orchestrom Bavorského rozhlasu, Mníchovskými filharmonikmi, hr-Sinfonieorchester, Los Angeles Philharmonic, Cleveland Orchestra, Štátnym symfonickým orchestrom vo Washingtone, Philharmonia Orchestra, Symfonickým orchestrom NHK, Symfonickým orchestrom Yomiuri Nippon a Symfonickým orchestrom Tokyo Metropolitan.

Fujita je aj vyhľadávaným komorným partnerom a spolupracoval mnohými významnými hudobníkmi, napríklad s Renaudom Capuçonom, Leonidasom Kavakosom, Emanuelom Axom, Kirillom Gersteinom, Antoinom Tamestitom, Kianom Soltanim a Hagen Quartett.

Klavirista je exkluzívnym umelcom značky Sony Classical International. V októbri 2022 mu vyšiel dlho očakávaný debutový album pod touto značkou: štúdiová nahrávka kompletných Mozartových klavírných sonát. Zožala jednohlasné chvály za svoj priesračný zvuk a živú precíznu interpretáciu. Celý tento cyklus predviedol aj na Verbierskom festivale, vo Wigmore Hall a vo veľkých koncertných sálach Japonska. Druhý album pod touto značkou mu vyšiel v roku 2024 a bol to rozsiahly a ambiciózny súbor nazvaný *72 Preludes*, ktorý predstavuje po 24 prelúdií od skladateľov Chopina, Skriabina a Yashira.

Mao Fujita začal hrať na klavíri už ako trojročný. V roku 2010 získal svoju prvú medzinárodnú cenu na World Classic v Taiwane a stal sa laureátom početných národných a medzinárodných súťaží ako Medzinárodná klavírna súťaž Rosaria Marciana vo Viedni (2013), Medzinárodná Mozartova súťaž pre mladých hudobníkov v Zhuhai (2015) a Medzinárodná klavírna súťaž Giny Bachauerovej pre mladých umelcov (2016). Od sezóny 2024/2025 je Fujita členom cyklu „Junge Wilde“ koncertnej sály v Dortmunde.

V súčasnosti študuje na Hudobnej škole Hannsa Eislera v Berlíne pod vedením Kirilla Gersteina.

Simone Young

© Bertold Fabricius

Austrálska dirigentka **Simone Young** patrí k popredným dirigentom našej doby. Od roku 2022 pôsobí ako šéfdirigentka Symfonického orchestra Sydney, kde uvádza okrem iných projektov aj koncertný cyklus Wagnerovho veľdiela *Prsteň Nibelungov*.

V sezóne 2026/2027 sa opäťovne predstaví v Parížskej národnej opere, kde bude dirigovať predstavenie opery *Káťa Kabanová*. V Štátnej opere v Berlíne Unter den Linden uvedie operu *Nabucco* a vo Viedenskej štátnej opere Lulu a Parsifala. V lete 2027 sa vráti na Bayreuthský festival, kde bude dirigovať *Majstrov spevákov norimberských*.

Simone Young naďalej výrazne ovplyvňuje aj medzinárodnú koncertnú scénu a objaví sa pred orchestrami ako Orchestra Sinfonica Nazionale RAI, Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, Orchestre National de Lyon, Symfonický orchester Bavorského rozhlasu, Philharmonia Orchestra, BBC Philharmonic, Oslo Philharmonic, Filarmonica della Scala a Orchestre National de France.

V období 2005 – 2015 pôsobila ako umelecká riaditeľka Hamburskej štátnej opery a generálna hudobná riaditeľka Hamburského filharmonického štátneho orchestra. V tejto dvojitej úlohe dohliadala na mimoriadne široký repertoár siahajúci od Mozarta, Verdiho, Pucciniho, Wagnera a Straussa až po Hindemitha, Brittena a Henzeho, pričom uviedla aj množstvo svetových a národných premiér. Predtým bola šéfdirigentkou Bergenskej filharmónie (1998 – 2002) a umeleckou riaditeľkou Opera Australia v Sydney a Melbourne (2001 – 2003).

Už od začiatku svojej kariéry sa Simone Young uviedla na medzinárodnej scéne ako jedna z najpozoruhodnejších interpretiek diel Richarda Wagnera a Richarda Straussa.

Dirigovala niekoľko kompletných cyklov Wagnerovho *Prsteňa Nibelungov* vo Viedenskej štátnej opere, v Štátnej opere Unter den Linden v Berlíne a na Bayreuthskom festivale, ako aj v novej produkcii v Hamburskej štátnej opere a úplne nedávno, v sezóne 2025/2026, v Teatro alla Scala.

Hostovské vystúpenia ju zaviedli do mnohých svetových popredných operných domov, vrátane Viedenskej štátnej opery, Opéra national de Paris, Royal Opera House Covent Garden v Londýne, Metropolitnej Opery v New Yorku, Bavorskej štátnej opery, Semperoper Dresden, Zurišskej opery a Teatro alla Scala.

Simone Young sa už dlho radí medzi najvyhľadávanejšie dirigentky aj na koncertnom pódii. Pravidelne sa objavuje pred významnými orchestrami ako sú Viedenský filharmonici, Berlínski filharmonici, Symfonický orchester Chicago, Newyorská filharmónia, Losangelská filharmónia, Bavorský rozhlasový symfonický orchester, Staatskapelle Berlin, Londýnska filharmónia, Philharmonia Orchestra, Symfonický orchester San Francisco, Symfonický orchester Dallas, National Symphony Orchestra (Washington, D.C.), Mnichovská filharmónia, Orchestre de Paris, Orchestre National de France, Orchestre Philharmonique de Radio France, Filarmonica della Scala, BBC Symphony Orchestra, Kráľovská filharmónia Štokholm, Osloská filharmónia, ako aj pred poprednými orchestrami Austrálie.

Za svoje vynikajúce umelecké výsledky získala Simone Young početné medzinárodné ocenenia. Je držiteľkou čestných doktorátov zo Sydneyskej univerzity a Melbournskej univerzity, Rádu Austrálie (AM), nositeľkou ocenenia Chevalier des Arts et des Lettres Francúzska, nositeľkou Goetheho medaily a Brahmsovej ceny Schleswig-Holstein.

V apríli 2022 ju vymenovali za čestnú členku Viedenskej štátnej opery.

Na festivale Bratislavské hudobné slávnosti sa predstavuje po druhýkrát, naposledy to bolo v roku 2012, keď dirigovala koncert Philharmonisches Staatsorchester Hamburg.

Slovenská filharmónia

© Peter Brenkus

Slovenská filharmónia bola založená v roku 1949. Pri jej umeleckom zrode stáli dve významné osobnosti medzinárodného hudobného života V. Talich (1949 – 1952) a L. Rajter (1949 – 1976). Na umeleckom profilovaní orchestra sa podieľali ďalší šéfdirigenti – T. Frešo, L. Slovák, L. Pešek, V. Verbickij, B. Režucha, A. Ceccato, O. Lenárd, J. Bělohlávek, E. Villaume, P. Feranec, V. Válek a J. Judd. V rokoch 2020 – 2025 bol šéfdirigentom Daniel Raiskin. Od sezóny 2025/2026 pôsobia ako stáli hostujúci dirigenti Daniel Raiskin a Ondrej Olos. Z množstva hostujúcich dirigentov je potrebné uviesť osobnosti svetového mena ako J. Ferencsik, W. Rowicki, V. Smetáček, K. Ančerl, F. Konwitschny, A. Jansons, V. Neumann, H. Abendroth, A. Pedrotti, Sir E. Goossens, Sir M. Sargent, R. Benzi, K. Masur, Sir Ch. Mackerras, C. Zecchi, S. Baudo, C. Abbado, K. Sanderling, Z. Košler, R. Muti, K. Richter, K. Kondrašín, L. Segerstam, A. Lombard, S. Celibidache, T. Sanderling, O. Danon, M. Rossi, N. Järvi, K. Kobayashi, J. Svetlanov, M. Jansons, Ch. von Dohnányi, D. Kitajenko, O. Suitner, J. Conlon, V. Gergiev, A. Rahbari, F. Luisi, Sir Y. Menuhin, P. Schreier, V. Fedosejev, R. Weikert, M. Caridis, P. Steinberg, P. Keuschnig, T. Hanus, J. Hrůša, J. Valčuha, T. Netopil, I. Marin, P. Baleff, G. Pehlivanian, J. Märkl, I. Volkov, W. Marshall, E. G. Jensen, A. Buribayev a mnohí ďalší, ale i skladateľov – interpretov vlastných diel ako J. Martinon, K. Penderecki a A. Chačaturian. Slovenská filharmónia realizovala množstvo nahrávok pre rozhlas, televíziu a hudobné vydavateľstvá OPUS, Supraphon, Panton, Hungaroton, JVC Victor, RCA, Pacific Music, Naxos a Marco Polo. Je pravidelným hosťom významných európskych hudobných pódíí a festivalov. V rámci svojich početných zahraničných zájazdov vystúpila v takmer všetkých európskych krajinách, na Cypre, v Turecku, USA

a pravidelne hostuje na koncertných turné v Japonsku, Južnej Kórei, Ománe a Spojených arabských emirátoch, či na prestížnych pódii ako Liederhalle Stuttgart a Kolínska filharmónia a koncertovala v Záhrebe, Maribore, vo Viedni i na Festivale Krumlov s Maximom Vengerovom. V uplynulej sezóne orchester vystúpil v rámci abonentného cyklu vo Festspielhause v Salzburgu a absolvoval zahraničné turné v Španielsku a Japonsku. Okrem zahraničných pódii pravidelne koncertuje na domácich renomovaných festivaloch ako Bratislavské hudobné slávnosti, Košická hudobná jar či festival Allegretto Žilina. V sezóne 2026/2027 orchester pokračuje v nahrávaní symfónií F. Schmidta so stálym hosťujúcim dirigentom D. Raiskinom. Slovenská filharmónia v tejto sezóne prijala pozvanie na koncerty v rámci festivalov v Jihlave, Kroměříži, na spoluprácu s Pražským filharmonickým zborom na adventných koncertoch v Prahe a spoločne so Slovenským filharmonickým zborom sa tiež predstaví na festivale Neuberger Kulturtag v Rakúsku.

ŠTVRTOK 24. 9.

19.30 | Koncertná sieň Slovenskej filharmónie

Česká filharmónia

Elim Chan | dirigentka

Gil Shaham | husle

Bohuslav Martinů

Predohra pre orchester, H 345

Sergej Prokofiev

Koncert pre husle a orchester č. 2 g mol, op. 63

Antonín Dvořák

Suita A dur, op. 98b

Igor Stravinskij

Vták Ohnivák, suita z baletu (verzia 1919)

Ars musica

KAŽDÝ PRACOVNÝ DEŇ
10.00

Koncerty zo sveta

PONDELOK
19.00

Veľké hudobné diela

ŠTVRTOK
20.30

Koncertné Rádio Devín

PIATOK
19.00

Operné Rádio Devín

SOBOTA
19.00

• Hudobný • život

**Najstarší odborný časopis
venovaný klasickej hudbe
na Slovensku**

www.hudobnyzivot.sk

recenzie koncertov, kníh, CD

hudobné divadlo

rozhovory, eseje

online archív tlačенých čísel

od roku 1969

Hrdý partner
Slovenskej filharmónie

NÁRODNÁ
BANKA
SLOVENSKA
EUROSYSTEM

BHS člen Európskej
asociácie festivalov

EUROPEAN
FESTIVALS
ASSOCIATION

Partneri a mediálni partneri

NADÁCIA
TATRA BANKY

TVR SR | rádio DEVÍN

PREDAJ VSTUPENIEK

v pokladnici Slovenskej filharmónie/budova Reduty

pondelok – piatok 12.00 – 18.00

a hodinu pred každým koncertom

telefón: +421 2 20 475 293 | **e-mail:** vstupenky.bhs@filharmonia.sk

predaj vstupeniek on-line: www.filharmonia.sk

Zmena programu a účinkujúcich vyhradená

Autor výtvarného diela na obálke: © foto: Vladimír Yurkovic

Vydala: Slovenská filharmónia

Zostavili: Slávka Ferencová, Juraj Bubnáš a Manažment BHS
Slovenská filharmónia je štátna príspevková organizácia MK SR.

